

SVENSKA JERUSALEMSFÖRENINGENS TIDSKRIFT

ÅRGÅNG 119 – MARS 2020 – NR 1

Trappan med århundradens slitna steg upp till Golgataklippan i Den heliga gravens kyrka i Jerusalem. Foto: J-O Johansson

Ur innehållet:

Århundradets fredsplan – tre kommenterande röster

sid 11

Biskop Thomas' påskpredikan

sid 18

Mose såg hela landet från Nebo

sid 22

Vad är Svenska Jerusalemsföreningen?

Svenska Jerusalemsföreningen grundades 1900 och har sedan dess varit verksam i Jerusalem och Betlehem genom skolor och sjukhus.

I dag driver föreningen Den Gode Herdens skola för drygt 300 palestinska flickor och några pojkar från förskola till studentexamen. Mer än 60 procent av driften betalas via gåvor från enskilda givare, stiftelser, fonder, kollektor och faddergåvor.

Föreningen äger också det största regionsjukhuset i Betlehemsområdet, en fastighet som hyrs ut till det palestinska hälsovårdsministeriet.

Biskop emeritus Jan-Olof Johansson, Växjö, är ordförande.

Svenska Jerusalemsföreningens tidskrift utkommer med fyra nummer per år. Den skickas till präster och diakoner i Svenska kyrkan samt till den som gett en gåva till Svenska Jerusalemsföreningen.

Adressregistret används enbart för Svenska Jerusalemsföreningens verksamhet.

Du som inte får tidskriften hem till dig men vill ha den kan meddela sydvind@gmail.com eller sätta in en gåva till Svenska Jerusalemsföreningen på Bg 401-3330 och på talongen ange "ny medlem".

Medlemsavgiften i Svenska Jerusalemsföreningen är 150 kr/år, eller livslångt 3000 kr.

Swish

Du kan nu på ett ännu enklare sätt ge en gåva till Den Gode Herdens svenska skola i Betlehem. Om du har swish, så kan du swisha din gåva. Numret är 123-218 27 23. Skriv "Gåva till skolan"!

Autogiro

Du kan bli regelbunden gåvogivare genom att ansöka om Autogiro. Med Autogiro dras varje månad det belopp som Du önskar ge.

Tre ben

Svenska Jerusalemsföreningen vill genom skolverksamheten:

- **stärka kvinnans ställning** genom att erbjuda kvalificerad undervisning för flickor och pojkar och rusta dem för att ta ansvar i det lokala samhället
- **bidra till fred och försoning** och erbjuda såväl kristna som muslimska flickor i Betlehemsområdet undervisning. Om flickor har varit bankkamrater i upp till tolv år, menar Jerusalemsföreningen, att man därmed har byggt broar över religions- och kulturgränser som leder till förståelse för varandra i en region där dessa kontakter inte är alltför vanliga
- **stärka den kristna minoriteten** i Jesu egen födelsestad.

<i>Ordföranden har ordet: Se, vi gå upp till Jerusalem</i>	3
<i>Jag var lärare på svenska skolan för 75 år sedan</i>	4
<i>Kortinterojuer med en lärare och en elev på skolan</i>	9
<i>Den så kallade "Århundradets fredsplan"</i>	11
<i>Kommentar av Biskop Azar: Ett brott mot internationell rätt</i>	12
<i>Kommentar av B'tsalem: Israelerna får osten, palestinierna får hålen i schweizerosten</i>	14
<i>Kommentar av Thomas Hammarberg: Trumps fredsplan kan stärka palestinierna</i>	15
<i>Påskpredikan av biskop Thomas</i>	18
<i>Mose såg hela landet från Nebo</i>	22
<i>Palestinsk kulturfestival i Uppsala</i>	27
<i>Nya styrelsen för Jerusalemsföreningen</i>	28
<i>Sverige i Jerusalem</i>	29
<i>Gåvoredovisning</i>	30
<i>Information och föredrag om Den gode herdens skola</i>	31
<i>Faddertalong</i>	31
<i>Adresser</i>	32

Ordföranden har ordet

Se, vi går upp till Jerusalem!

Det är inte långt mellan Betlehem och Jerusalem. Och det är inte heller så långt mellan jul och påsk. Fast däremellan kommer fastan då vi sjunger "Se, vi går upp till Jerusalem". En tid som är 40 dagar lång som så mycket annat är 40 i Bibeln.

Julen är också 40 dagar, åtminstone om man firar den som vi i kyrkan gör till och med Kyn-delsmässodagen. Och påsken är 40 dagar. Och Israels folks vandring från Egypten till Kanaans land tog 40 år.

Det har varit en jul i Betlehem med blandat väder, berättar våra vänner därifrån. Solen sken och värmdde en del dagar och andra öste regnet ner och det var kallt och kyligt. Vintern är ju den tid då regnet ska komma och gärna mycket så man kan spara till tider då man inte har kontroll över vattnet.

Kylan skulle man kunna klara sig utan och nog vore det skönt om det var något mindre kallt när elektriciteten ständigt bryts natt efter natt och stenhusen blir än kallare.

Härhemma har julen varit bra för vår verksamhet i Svenska Jerusalemsförening-en. Vi kan konstatera att julkollekterna till Den Gode Herdens skola i Betlehem har stigit något och att gåvorna ökat totalt jämfört med samma period föregående år.

Vi tackar er alla varmt som bidragit till detta. Det gör det möjligt för oss att fortsätta driva skolan med hög kvalitet och ge eleverna en god grund för kommande utbildning.

Nytt faddersystem

Styrelsen har tagit ett beslut att förändra faddersystemet något. Vi kommer nu tillsammans med skolan att erbjuda dem som vill ha en närmare kontakt med skolan att bli fadder för en klass och följa den genom skoltiden. Klassen kommer någon gång varje termin att skriva och berätta för sina faddrar om hur man har det.

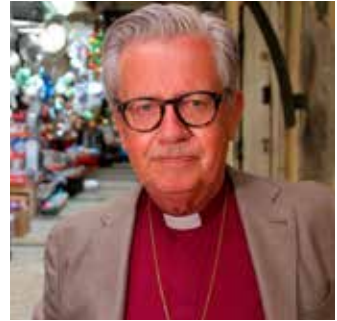
Ni som har ett fadderbarn nu kommer givetvis att ha kvar det. Gåvorna som man som fadder ger regelbundet går som tidigare inte till något enskilt barn utan till skolans verksamhet i stort.

Vi kommer att informera mer om detta nya faddersystem i kommande nummer av tidskriften.

Livet i Betlehem är ofta som en lång fastevandring och vägen till Jerusalem är svår, om än kort, och stängd för många. Det tål att upprepas att vår skola är som fönster i muren i Betlehem mot Jerusalem och en annan värld.

Häromdagen fick jag höra igen från några som besökt skolan, att flickorna, det är fortfarande mest flickor på skolan, gjorde ett så starkt och inspirerande intryck med sin lust att utbilda sig och sin förhoppningsfulla tro på framtiden.

Tack till er alla som gör detta möjligt!

Jan-Olof Johansson
Ordförande, biskop emeritus

- Gud kan använda en annons för sina syften!

Det säger Margareta Järnefors i Huddinge, 97 år, och ser tillbaka på sitt långa liv som lärare, prästfru och mor.

Hennes yrkesliv började på den svenska skolan i Jerusalem 1945 där Jerusalemsföreningens skola låg fram tills staten Israel utropades i maj 1948.

Margareta hade 1945 sett en annons i en tidning där den legendariska rektorn Signe Ekblad sökte en lärarasistent.

På den tiden läste Margareta till teol. fil. examen för den välkände professorn i hebreiska H S Nyberg i Uppsala. Det var också denne Nyberg som tipsade om annonsen.

Margareta sökte och i december 1945 anträdde hon en båt som tog henne till Haifa via Cartago i Tunisien.

Tre lyckliga år

- Det var tre lyckliga år som väntade. Dessa år har kommit att påverka mig för resten av livet, säger hon. Rektor Signe Ekblad lärde mig allt från trädgårdsskötsel till att alltid ha dörren öppen för gäster.

Skolan, som numera är såld och har blivit en judisk jeshiva (religiös skola),

kom att hamna precis på stilleståndslinjen mellan Jordanien och den nybildade staten Israel. Flertalet av de arabiska barnen kom att hamna på den jordanska sidan, medan skolan kom att hamna i den nybildade staten. Det fanns då inte längre några förutsättningar för att skolan skulle kunna fortsätta.

- Jag var med och läste skolan i mars 1948 och tog nyckeln med mig, berättar Margareta.

Det var slutet på tre stormiga, farliga och händelserika år för Margareta. Signe Ekblad som varit rektor i tjugo år, åkte också hem till Sverige på grund av sin sjukdom och kunde aldrig mer ta upp verksamheten i Jerusalem igen. Hon dog sedermera i sin cancersjukdom år 1952.

Striderna mellan araber och judar blossade på allvar upp just de åren innan staten Israel bildades och då Margareta var på skolan. Margareta berättar om daglig skottlossning och överfall alldeles utanför skolan under de stormiga åren.

- De var lika dåliga båda sidorna, både judar och araber, vad jag minns.

Rektor Signe Ekblad.

Den svenska skolan 1946. Foto: M Järnefors.

Nära att dö - två gånger

Och så berättar Margareta om två tillfällen när hon höll på att stryka med. Det ena var på en buss där en arabisk skoputsare gick ombord på bussen med en kartong i handen. Men han hoppade av ganska snart och lämnade kvar kartongen, vilket busschauffören såg. Genast kastade han ut kartongen. I luften utanför bussen smällde den.

- Det var alltså en bomb i skolådan. Hade inte chauffören kastat ut den hade vi dött allihop.

Det andra tillfället var just utanför skolan. Skottlossningar pågick mellan araber och judar och en brittisk soldat kastades sig över mig och tryckte ner mig bakom en stor sten. Ögonblicket efter ven skotten alldeles över våra huvuden.

- Änglavakt, hade jag!

Skolbarn.

Margareta Järnefors 1946.

Under dessa år var Margareta lärarassistent. Hon följde de arabiska lärarna på lektionerna och assisterade dem.

- Signe och jag turades om att hålla morgonbön varje dag. Jag hade läst arabiska i Uppsala och gick varje vecka på språkskola i Jerusalem, berättar Margareta. Det ledde till att jag fick bra kontakt med befolkningen.

Alla barnen på skolan var kristna från Jerusalem, både utanför och innanför murarna till Gamla stan. Ofta följde Margareta med barnen hem och satt på golvet i deras hem och lekte eller hjälpte till med läxorna. Det var så hon övade upp sin arabiska, som hon säger att hon fortfarande har nytta av:

Taxiförarna här i Huddinge blir så imponerade

- När jag åker färdtjänst nuförtiden är det oftast arabiska förare. Och de blir så imponerade när jag pratar arabiska med dem, säger hon stolt.

På skolan gick det ungefär 500 flickor som undervisades av ett tiotal lärare. Tre svenskar arbetade där. Förutom Signe och Margareta Karin Svedelius, som också var lärarassistent.

- Signe Ekblad var en mångfacetterad kvinna; hon odlade växter, startade sykurser och var alltid närvarande för de arabiska barnen, berättar Margareta.

När Signe Ekblad var tvungen att åka hem ville hon först att jag skulle bli rektor.

Utanför muren till Gamla stan. Utanför Damaskusporten 1946.

Foto: M Järnefors.

Men så blev det inte. Våren 1948 kom ett telegram från den svenska styrelsen att vi skulle stänga skolan och omedelbart komma hem.

- Barnen vågade sig inte ut, lärarna var rädda, precis som Signe, Karin och jag, så vi var tvungna att överge skolan. Margareta läste och tog med sig nyckeln.

- Men var nyckeln är nu, det vet jag inte, säger hon.

På något sätt tog de sig till Haifa. Men där fanns inga båtar som kunde ta med dem till Europa. Inga större fartyg vågade sig in till hamnen av rädsla för att bli beskjutna.

Men då fick Margareta nytta av sin arabiska igen. Hon frågade sig fram.

Flydde i roddbåt från Haifa

- Till slut fick vi tag i en liten roddbåt och ägaren rodde ut oss på redden där det låg ett svenskt fartyg, berättar Margareta.

Efter några veckor var de tillbaka i Sverige och Margareta fortsatte sina studier på Uppsala universitet i historia och teologi.

- Målet var att bli präst, fast jag var tio år för tidigt ute. Istället gifte jag mig med Gunnar som blev präst och jag blev prästfru i Huddinge.

Jul. En väd dag 1945
Jag var en av oss
i bildningen. Lärarna
sin Jerusalem. Det var
En Jerusalem föreningen
som ville en lärare
sin om missionskola
för arabiska barn. Jag
varade. - fick glädsen Gud
han var avseende en
personer de har varit kända
sin arbete i hans tjänst.
Mellan 1946 - 1948.
Man kan kanske lyckas
att det var om sin lära

Margaretas dagboksanteckningar från 1945-47.

Margareta i sin lägenhet med Thorwaldsens kristusstaty i bakgrunden: Kristus har följt mig hela livet, säger hon. Foto: LM Adrian.

Under knappt 30 år var Margareta sedan lärare på Huddinge gymnasium, parallellt med uppgiften som prästfru och mor till tre barn.

Senaste gången Margareta var i Israel och Palestina var 1963.

- Jag skulle så gärna vilja komma tillbaka en gång till, säger den pigga 97-åringen, om Gud vill och jag får leva, inshallah.

- Det var mitt liv under de tre åren att rent bokstavligt få gå i Jesu fotspår, både i Jerusalem och i Betlehem.

- Jesus har följt mig hela livet. Thorwaldsens kristusstaty här på bordet, var det första föremål jag tog med mig hit till äldreboendet när jag för två veckor sedan lämnade min lägenhet. ■

Lars Micael Adrian

Vi är som syskon på denna skola

Barbara Hazboun är lärare i engelska vid Den Gode Herdens skola där hon arbetat i elva år.

Vad är det som är bra med den här skolan?

– Den är inte bara en skola – vi lär flickorna för livet. Att möta motgångar och ta för sig. Att inte ge sig. Utbildning är viktigt. Men jag vill säga till flickorna: Studera det du själv vill. Låt inte samhället eller familjen bestämma reglerna för dig och vad du ska göra!

– Vår skola är unik. Den har ett mycket bra läge i samhället. Det är ett privilegium att ha en skola för flickor. Världen är väldigt annorlunda nu mot förr.

Lärarna och rektorn är mycket bra här.

– Något jag uppskattar är att lärarna samarbetar så väl. Vi utbyter kunskaper och konkurrerar inte med varandra. Vi är som syskon. Olika religiösa tillhörigheter är inte viktigt. Själv är jag kristen men har inga problem med muslimer.

Vad är viktigt för dig?

– Att vara optimistisk, behandla alla lika, som människor – inte utifrån religion. Att respektera alla och deras lika värde. Det är personligheten som har betydelse, inte vilken religion någon tillhör. Även israelerna måste vi möta med respekt, trots det vi upplever av ockupationen med checkpointer och soldater. Det är förödmjukande, men vi vänjer oss. Det här är vårt liv, så här är det, vad kan vi göra ...

– Mitt hopp är att leva i full fred med alla. Jag tror inte på våld eller dödande. Vi måste lära oss att dela. Att se vad vi har gemensamt.

Barbara har tre barn. Den äldsta dottern gifte sig förra sommaren. En dotter är lärare, en son studerar på universitetet. Vad var hennes egen dröm som ung?

– Min dröm var att bli lärare, och den förverkligades! Jag vill fortsätta här, och jag vill aldrig sluta drömma! Det är också vad jag vill säga till flickorna här: Sluta inte drömma! Ge aldrig upp! Om du får egna barn, lär dem det samma! ■

Ulla-Stina Rask

Barbara säger: Vi måste även möta israelerna med respekt, trots att vi är ockuperade.

Foto: U-S Rask.

Jag vill bli ingenjör och stanna i Palestina

Dima Takatka är 13 år och går i årskurs 8. Hon bor i Betlehem, har två bröder och har gått på Den Gode Herdens skola sedan förskolan.

– Jag trivs väldigt bra i skolan. Den är en av de bästa skolorna i Betlehem. Vi har väldigt bra lärare. De är så hjälpsamma, och man kan alltid fråga dem om vad som helst. Eleverna hjälper också varandra. Om någon har ett problem och kommer efter, så kan en klasskamrat hjälpa till.

Vad tycker du bäst om i skolan?

– Bäst gillar jag samhällskunskap, historia och geografi. För mig är det inte bara skolämnen som vi måste plugga – det ger mig också kraft och energi att lära mig om de här ämnena. Vårt lands historia och hur samhället fungerar, det är viktigt.

Vad brukar du göra på fritiden?

– På fritiden gillar jag att titta på film, men jag pluggar också. Ibland har vi något stort prov och då måste vi plugga mycket hemma.

– I skolan planerar vi en extra aktivitet utanför schemat, vi får själva säga vad vi vill göra och välja vilka aktiviteter vi önskar. Jag har valt sång, för jag gillar att sjunga. Vi ska också ha en tävling mellan olika klasser, det blir roligt.

– Hur ser du på framtiden?

– Jag vill helst bo kvar här i Palestina. Jag kan tänka mig att resa utomlands men bara för skojs skull, på semester. Vår familj har varit på en semesterresa till Turkiet.

– När jag blir stor skulle jag vilja jobba med inredning, kanske som inredningsarkitekt. Då behöver jag studera för att bli ingenjör.

Ulla-Stina Rask

■ *"Jag trivs väldigt bra i skolan", säger Dima Takatka.
Foto: U-S Rask.*

Ett brott mot internationell rätt

Av den lutherske biskopen I Jerusalem, 29 januari 2020

Den evangeliska lutherska kyrkan i Jordanien och Det Heliga Landet är djupt oroat över den amerikanska administrationens ensidiga åtgärder för att införa den så kallade "The Deal of the Century" i den palestinska/israeliska konflikten. Vi upprepar att alla fredsavtal bör baseras på FN:s resolutioner och internationell rätt.

Trump's fredsplan kommer som ett brott mot FN:s resolutioner och internationell lag. Den ignorerar 1967 gränser och placerar hela Jerusalem under full israelisk suveränitet.

Den nekar rätten att återvända för varje palestinsk flykting, en rättighet som ingen individ ska avstå från.

Den ger också Israel suveränitet över Jordandalen och de israeliska bosättningarna, vilket är en flagrande brott mot internationell lag.

Vi tror att en sådan plan kommer att hindra ansträngningarna för att uppnå varaktig fred.

Därför uppmanar vi våra partnerkyrkor att uppmana sina regeringar:

- Stöd och arbeta tillsammans för att utveckla en alternativ plan baserad på mänskliga rättigheter, internationell rätt och förverkligandet av palestinska folkets rätt till återvändande och rätt till självbestämmande.
- Stärk den palestinska och kristna närvaron i Jerusalem.
- Vidta omedelbara åtgärder för att minska det humanitära lidandet på Västbanken och Gazaremsan, inklusive att uppmuntra Israel att lyfta blockaden mot Gaza.
- Se till att staten Israel respekterar internationell lag om mänskliga rättigheter och internationell humanitär rätt, särskilt Genèvekonventionerna. ■

Biskop Sani-Ibrahim Azar

Den evangeliska lutherska kyrkan i Jordanien och Det Heliga Landet

Översättning: LM Adrian

Biskop Azar i Jerusalem, här med sin dotter Sally som snart ska bli den första kvinnliga palestinska prästen i lutherska kyrkan. Foto: LM Adrian.

B'Tsalem - Det israeliska informationscentret för mänskliga rättigheter i de ockuperade områdena strävar efter att avsluta Israels ockupation, och erkänner att detta är det enda sättet att uppnå en framtid som säkerställer mänskliga rättigheter, demokrati, frihet och jämlikhet för alla människor, både palestinska och israeliska, bor på biten mark mellan Jordanfloden och Medelhavet. Olika politiska vägar kan åstadkomma denna framtid, och även om det inte är B'tsalem's roll att välja bland dem, är en sak säker: fortsatt ockupation är inte ett alternativ.

B'Tsalem (bokstavligen: i bilden av), det namn som valdes för organisationen av den tidigare medlemmen av Knesset Yossi Sarid anknuter till 1 Mosebok 1:27: "och Gud skapade människan till sin avbild. ... Till man och kvinna skapade han dem."

Namnet uttrycker den judiska och universella moraliska edikt för att respektera och upprätthålla mänskliga rättigheter för alla människor.

Israelisk fredsorganisation:

Israelerna får osten, palestinierna får hålen i schweizerosten

Den amerikanska administrationens plan som är märkt som "Deal of the Century" liknar en schweizerost, där osten erbjuds israelerna och hålen till palestinierna.

Det finns många sätt att avsluta ockupationen på, men de enda legitima alternativen är de som bygger på jämlikhet och mänskliga rättigheter för alla.

Detta är anledningen till att den nuvarande planen som legitimerar, förankrar och till och med utvidgar omfattningen av Israels kränkningar av de mänskliga rättigheterna, som pågått i över 52 år, är helt oacceptabel.

Trump-planen tappar principerna i internationell rätt fullständigt.

Trump föreslår att man belönar Israel för de olagliga bosättningarna på ockuperad mark.

Israel kommer att kunna fortsätta plundra palestinska resurser; det kommer också att behålla sina bosättningar och till och med utvidga dem så småningom; allt i fullständig strid mot internationell rätt.

Israeliska medborgare som bor i territorierna kommer att fortsätta att njuta av alla de rättigheter som beviljas andra israeliska medborgare, inklusive fullständiga politiska rättigheter och rörelsefrihet, som om de inte bor i ett ockuperat område alls.

Palestinier, å andra sidan, kommer att förflyttas till små, isolerade enklaver liknande bantustans i forna Sydafrika. Utan territoriell samhörighet kommer palestinier inte att kunna utöva sin rätt till självbestämmande och kommer att fortsätta att vara helt beroende av Israels goodwill för deras dagliga liv.

De kommer att fortsätta behöva Israels samtycke sin utveckling.

En "lösning" av denna typ, som inte säkerställer mänskliga rättigheter, frihet och jämlikhet för alla människor som bor mellan Jordanfloden och Medelhavet och istället försvarar den ena sidans förtryck av den andra - är inte en legitim lösning.

I själva verket är det ingen lösning alls, bara ett recept för mer av förtryck, orättvisa och våld. ■

Översättning: LM Adrian

Thomas Hammarberg kommenterar:

Trumps fredsplan kan stärka palestinierna

Århundradets deal för palestinierna eller total underkastelse? Trumps plan kan vara ett försök att så ytterligare splittring mellan palestinierna, men istället kan den återuppväcka sympatier för palestinier i Mellanöstern, skriver Thomas Hammarberg.

Applåderna dånade länge och kraftfullt när Donald Trump den 28 januari 2020 presenterade "århundrades uppgörelse" inför en skara av särskilt inbjudna sympatisörer. Bland dem förstås den israeliske premiärministern Benjamin Netanyahu som nu kunde höra många av sina tidigare krav artikulera av en amerikansk president.

Men utanför Vita huset har mottagandet på många håll varit betydligt mer reserverat, för att inte säga kritiskt. Även företrädare för den militanta bosättarrörelsen på Västbanken protesterade, de menade att Trumps plan gav palestinierna mer än de förtjänade.

Den ståndpunkten må delas av amerikanska evangelikala, men den verkliga utmaningen för Trump-Netanyahu är att vinna gehör inom arabvärlden och det internationella samfundet. Kommer det att fungera för dem?

På den palestinska sidan var reaktionen förstås totalt fördömande. Ledningen initierade ett särskilt krismöte inom Arabförbundet som i lördags förkastade planen i sin helhet. Det beslutet var inte utan betydelse men den enskilda reaktionen från regimerna i Saudiarabien, Egypten och Jordanien väger i praktiken tyngre.

Deras uttalanden var avvaktande. De välkomnade Trumps plan och flaggade en avsikt att studera den noga. Den konkreta aspekt de tog upp var att palestinierna måste vara involverade i processen. Saudiarabien och Jordanien rekommenderade direkta förhandlingar mellan israeliska och palestinska företrädare.

Mellanöstern splittrad i Palestinafrågan

Förenade Arabemiraten, Bahrain och Oman är inga tungviktare i sammanhanget men att de deltog vid ceremonin i Vita huset förstärker bilden av en splittring i arabvärlden. Turkiets president Erdogan tog upp detta i ett tal häromdagen och kritiserade flera av arabstaterna för att svika palestinierna och försvaret av den heliga al-Aqsamoskén i Jerusalem.

Engagemanget för den palestinska saken är förstås inte lika stark inom arabvärlden som tidigare. Ändå finns sannolikt en sympati för palestiniernas öde bland folk i flera av länderna, inte minst där regimen ses som alltför beroende av USA. Det är inte helt otänkbart att en effekt av Trumps plan blir att väcka Palestinas betydelse i arabisk politik, inte minst på gatan.

En partisk plan

Både processen bakom planen och dess konkreta innehåll speglar en attityd till den svagare parten som stämmer illa med det krav på respektfullhet som präglar arabisk kultur. Avgörande beslut togs av Trump-regimen utan minsta konsultation redan innan planen presenterats, viktigast var förstås den ensidiga förändringen av

Jerusalems status. Därefter gjordes inga seriösa försök att involvera den palestinska sidan i överläggningar.

Själva planen är ogenerat partisk. Det lilla som erbjuds palestinierna är villkorat av deras samarbete med Israel. Den egna stat som utlovas framstår vid närmare granskning som en mindre *canton* där den lokala administrationen inte har beslutanderätt i väsentliga frågor, inklusive den egna säkerheten.

Att palestinierna talar om planen som ett krav på underkastelse är förståeligt, liksom deras reaktion på detta. All erfarenhet av seriöst fredsarbete är att medlare måste lyssna och försöka förstå bägge parter intressen. Utgången måste vara sådan att bägge sidor kan peka på "vinster" de uppnått i förhandlingarna. Annars kan det knappast bli en hållbar fred.

Kan ena palestinierna

Trumps metod har varit radikalt annorlunda: om palestinierna inte sväljer det som nu erbjuds förlorar de allt, även de begränsade rester av Västbanken som nämns i planen. Å andra sidan, om de går de med på budet får de pengar. Det är svårt att tänka sig en mer kontraproduktiv strategi i ett seriöst fredsarbete, särskilt i Mellanöstern. "Vi är inte till salu", upprepar de palestinska talespersonerna.

Det vore politiskt självmord för varje palestinsk politiker att nu sätta sig ner i några som helst samtal med motparten. Om Trumps avsikt varit att splittra palestinierna, vilket inslag i planen tyder på, så tycks resultatet kunna bli det motsatta: en mer enad hållning mellan de palestinska organisationerna och att steg tas för att överbrygga de motsättningar som varit så fatala under flera år. Uttalandena de senaste dagarna har varit mycket samspelade mellan de olika fraktionerna. Det är en utveckling som, om den fullföljs, skulle kunna stärka den palestinska saken i arabvärlden på nytt.

Till bilden hör också hur den yngre, desillusionerade generationen kommer att reagera. Att det kommer att bli häftiga demonstrationer är sannolikt, särskilt i Gaza. Det är inte helt otroligt att en tredje intifada kommer att bryta ut – med alla dess konsekvenser.

Strider mot folkrätten

Reaktioner inom det internationella samfundet kommer naturligtvis också att få betydelse. Trump och Netanyahu står här inför en enorm utmaning. Ingen medlemsstat i Förenta nationerna har rätt att självsvåldigt kränka folkrätt och de bindande besluten av säkerhetsrådet.

Trumps plan ger klartecken för olagliga bosättningar i strid med säkerhetsrådets upprepade beslut (och amerikansk tidigare hållning). Den tar ytterligare ett steg i annekteringar i de ockuperade områdena, också det i flagrant strid med folkrätten. En mycket tydlig markering mot detta är absolut nödvändig för världsorganisationens trovärdighet och framtid. FN:s generalsekreterare António Guterres har redan slagit fast att organisationen inte kommer att backa från sina grundläggande principer.

Den internationella opinionen för palestiniernas rätt till självstyre är bred. Inte mindre än 135 länder har erkänt Palestina som en självständig stat. Det är inte sannolikt att många av dessa länder kommer att betrakta vad Trump erbjuder palestinierna som en självständig stat.

Europeiska regeringar har haft något olika hållning till Israels politik gentemot palestinierna. Det har i vissa lägen påverkat EU:s agerande. Den första reaktionen från Bryssel var också avvaktande men ändå tydlig att EU inte kommer att ställa sig bakom väsentliga delar av planen.

EU:s nuvarande utrikespolitiska talesperson Josep Borrell uttalade att EU kommer att pröva förslagen "med utgångspunkt från organisationens bestämda och eniga ståndpunkt för en förhandlad och hållbar tvåstatslösning som tar hänsyn till bägge parter legitima intressen och respekterar alla relevanta FN-resolutioner och internationella överenskommelser".

Borrell benämnde alltså Trumps plan som "förslag". Vissa uttalanden från arabiska regeringar tyder också på ett intresse att korrigera planen, inte minst i avsikt av verkligen inkludera palestinierna. Det stämmer dock inte med Trumps upplägg. Hans hållning är att planen är själva ramen för fortsatta diskussioner, inga andra synpunkter ska beaktas.

Men frågan är om Trump och Netanyahu verkligen kan ignorera de åsikter som redan kommit till tals. Att en fredsprocess måste involvera bägge parter – och på likvärdiga villkor. Att en tvåstatslösning ska eftersträvas men måste baseras på ett självstyre för bägge stater. Att folkrätten och säkerhetsrådets beslut måste respekteras.

Nonchaleras dessa röster finns risk för att Trumps "fredsplan" enbart driver fram än värre motsättningar. I detta fall är stubinen sannolikt inte lång. ■

*Artikeln är tidigare publicerad i Utrikesmagasinet,
Utrikespolitiska institutets nättidning,
3 februari 2020*

*Thomas Hammarberg
Associerad senior medarbetare vid MENA-programmet
på Utrikespolitiska institutet*

Kristus är uppstånden – ja, han är sannerligen uppstånden!

Kristus har uppstått från de döda. Med sin död har han trampat ned döden och skänkt liv åt dem som ligger i gravarna. Ära vare Fadern och Sonen och den heliga Anden, nu och i all evighet. Amen.

Folkmassan jublade mot Jesus vid hans intåg i Jerusalem efter miraklet då han väckt upp Lasaros från de döda. De ropade "Hosianna" (fräls oss) i sin längtan efter kungen och frälsaren. Det var ett rop efter frälsning och frihet.

Uppväckandet av Lasaros och behovet av en frälsare sammanföll och lockade ut hela lärjungaskaran till Jerusalems gator.

Ropet på hjälp förändrades dock snart efter att konungen Kristus förklarade "Mitt rike är inte av denna världen" (*Joh 18:36*). Deras motivation byggde på förundran över miraklet och på hoppet om en frälsarkonung. Förundran över miraklet bestod dock inte länge eftersom den inte medförde någon förändring av den mänskliga naturen. Kristi uppståndelse bestod inte bara i förundran över miraklet utan innebar också en verklig förändring för hela mänskligheten.

Kristi uppståndelse är allas vår uppståndelse. När vi var i honom, i inkarnationen, bar han vår mänsklighet upp på korset för att föra oss från död till liv. Han rättfärdiggör oss med sin rättfärdighet och helgar oss med sin Ande och förenar oss i honom med sig själv. Och så uppnår vi "den frihet som Guds barn får när de förhärligas" (*Rom 8:21*). Våra sinnen blir upplysta och efterfrågar vishet, förståelse och urskilningsförmåga. När vi känner honom utvecklas vi, och våra sinnen fylls av den gudomliga kärleken som bär frukt i form av den glädje och frid som övergår allt förstånd. Vi blir villiga att stå fasta i tron på hans uppståndelse. Det är uppståndelsen som utgör kärnan i vår tro och våra liv.

Fixera inte på under!

Kristus gjorde många under för att visa sin gudomliga natur. Herren antog mänsklig gestalt för att fullborda vår frälsning, den som var målet för hela mänskligheten. Men behöver vi se under för att kunna tro? Det är genom tron som vi förstår och ser tecknen på att människor förvandlas. Vi inser att Kristus är härlighetens konung. Undren kan kanske motivera någon till förändring, men tron på uppståndelsen hjälper oss att upptäcka den verkliga förvandlingen – att vi kan bli nya människor i Kristus.

En fara med att bara förundras över mirakler är att vi riskerar att fastna i en andlig sfär där vi inte reflekterar över storheten i hela Guds frälsningsverk och över behovet av att ständigt utvecklas genom kraften från Jesu uppståndelse som finns inom oss.

En annan fara med att bara förundras över mirakler är att människor kan bli alltför upptagna av det okända och osynliga. Det osynliga kan ge ett intryck av fromhet utan att någon verklig förändring sker i människan, och dess påverkan går snabbt över.

Biskop Thomas' kyrka i klosteranläggningen Anafora är, liksom allt annat på Anafora, täckt av trasmattor. Foto: LM Adrian.

Vår tro på Kristi uppståndelse innebär att vi *bekänner att vi tagit emot Guds frälsningsverk inom oss*, och då blir ropet *hosianna* eller *fräls oss* uppfyllt.

Tron på uppståndelsen förflyttar oss från förundran över mirakler till ett tillstånd där vi tar emot Guds frälsningsverk inom oss. Vi tror att Jesus Kristus tog mänsklig gestalt, älskade oss och lät sig inkarneras för vår skull – blev en människa som vi – och bar oss med sig upp på korset för att vinna evig försoning åt oss. Genom hans uppståndelse blir vi också uppresta till att inte bara leva för oss själva utan för Kristus som lever i oss. (*Gal 2:20; Kol 3:3*)

Från att förundras till att leva i det verkliga miraklet

Tron på uppståndelsen hjälper oss att förstå Guds avsikt med oss: Att vi skall bli förvandlade till att bli lika hans son. (*Rom 8:29*) Uppståndelsen för oss därför vidare från förundran över mirakler till att leva i det verkliga miraklet: Att vi lever i Kristus för att bli lika honom. När vi förvandlas till att bli lika Jesus, uppenbaras

Den folkslige biskop Thomas omgivet av glada barn på Anafora. Foto: LM Adrian.

Guds härlighet i oss eftersom han är härlighetens Herre. Uppståndelsen är uppenbarelse av Guds sons härlighet och Guds insegel av det försoningsverk som han inledde med inkarnationen, fullbordade med korset och bekräftade genom uppståndelsen. Den visar också på att vi är nya skapelser i Kristus – vi bär Jesu Kristi egenskaper inom oss, vi skall leva i honom och bli lika honom. (*Ef 2:10*) Uppståndelsens kraft är för oss att "formas efter hans sons bild" (*Rom 8:29*). Jesu gestalt, Gud inkarnerad, som blev en människa som vi för att vi skulle bli lika honom och förstå att vår mänsklighet också fanns hos Kristus och det han sade om att vi alla skulle bli ett (*Joh 17:21-23*).

Vi är Kristi avbilder

Om du upplever orättvisor i ditt liv, kom då ihåg att följa Kristi exempel. Han utsattes för orättvisor och blev skymfad. Vi är hans avbilder och skall därför handla som han (*Hebr 12:2-3*). Känner du denna glädje i Jesus och i tanken på evigheten? Då kan du stå ut med angrepp från syndare och förtryckare.

Om du upplever högmod, girighet och hinder i ditt liv, finner du lösningen i att vara lik Kristus: Han är vägen, sanningen och livet (*Joh 14:6*). I brevet till Filipperna visar Paulus på lösningen (*Fil 2:4-11*).

När vi efterliknar Kristus i ödmjukhet, reser han oss upp. Detta är en följd av uppståndelsen – vi kan inte ödmjuka oss själva på annat sätt än genom hans gudomliga nåd, och han skall resa oss upp och låta oss sitta med honom på tronen (*Upp 3:21*).

- Om du upplever fruktan i ditt liv så kan han lösa dig från fruktan och svaghet och fylla dig med kraft.

- Om du förtrycks och tvingas till underkastelse så vill han fylla ditt liv med styrka och makt så att ingen yttre auktoritet kan härska över dig utan bara den heliga Anden och Guds ord. Ingenting annat kan ha makt över dig. (*1 Kor 2:15*).

- Om det finns människor i ditt liv som du har svårt att förlåta, så följ Kristi exempel som hjälper oss att förlåta och älska våra fiender och dem som misshandlar oss, genom att bryta ner fiendskapen mellan oss.

- Om du upplever ensamhet och isolering, kom då ihåg att han alltid är med dig och aldrig skall lämna dig eller svika dig. Han är med dig alla dagar.

Detta är uppståndelsens härlighet: Att vi är i honom, uppståndna med honom till att vara förenade med honom, rättfärdiggjorda i hans rättfärdighet, helgade i hans blod, uppfyllda av hans fullhet, inlemmade i hans gemenskap, befriade genom hans korsfästelse, förhärligade genom att vi uppstått med honom som älskar oss i all evighet och att vi skall vara lika honom i våra dagliga liv.

1 Petr 1:3-4; Kol 3:1

Låt oss glädjas över Kristi uppståndelse som också är allas vår uppståndelse! Låt oss handla som han, för vår mänsklighet fanns också i honom.

Kristus är uppstånden, ja, Han är sannerligen uppstånden! ■

*Biskop Thomas,
biskop i Qussia och El Meir, Egypten
Översättning: Ulla-Stina Rask*

Mose såg hela landet från Nebo

Utsikten är milsvid. När vädret är det rätta kan man långt i fjärran skönja Jerusalem och Betlehem. Där på andra stranden av Jordan, inte alls långt borta, ligger Jeriko, palmstaden.

Här där vi står är helig mark, 800 meter över havet. Här på berget är platsen där Mose fick blicka ut över löfteslandet. Det berättas att Gud lät Mose med egna ögon se det land som hans folk var lovade, men att han inte själv skulle få gå över Jordanfloden för att komma dit (5 Mos 34). Detta är platsen där Mose dör efter att ha lett sitt folk fram till löfteslandet. Detta är platsen där påven Johannes Paulus II började sin pilgrimsresa i Det Heliga Landet den 20 mars 2000. Detta är platsen som likt så många platser i Det Heliga Landet och Jordanien som på samma gång andas stillhet, historia och andlighet och oro och maktkamp.

Arkeologiskt sprängstoff

Det första vittnesbördet om att munkar slagit sig ner på berget Nebo finner vi hos pilgrimen Egeria på 380-talet. Hon berättar om sitt möte med de asketiska munkarna som bodde i celler nära Mose källa och om en kyrka som inte är så stor, men som har en speciell och viktig detalj. Egeria berättar nämligen att "inuti kyrkan, där ambon står, såg jag en plats som liksom var lite högre, av den storlek som gravar brukar ha".

Munkarna i den tidiga kyrkan berättar om denna upphöjning att det är Mose grav. Visserligen står det i 5 Moseboken 34:6 att ingen människa vet var graven är belägen och ändå fördes berättelsen vidare från generation till generation. I dag är det ingen som vet var graven är belägen.

Franciskanerna ansvarar för de viktigaste heliga platserna i Det Heliga Landet och Jordanien.

De arkeologer som grävt ut området söker inte efter Mose grav, de vet att det skulle vara religiöst och politiskt sprängstoff om de skulle hitta graven. Då är det bättre att Bibelns ord får stå oemotsagda: "Han begravde honom i dalen mitt emot Bet Pegor i Moab; än i dag vet ingen var graven finns".

Den traditionella tolkningen är dock att Gud själv begravde Mose och att det är därför som platsen för graven har blivit okänd.

Att gräva på helig mark rör ofta upp känslorna hos såväl troende som hos lokalbefolkningen. I Mellanöstern förvandlas arkeologi och historia ofta till slagträn i religiösa och politiska tvister. Det kan rentav ibland vara farligt att gräva på helig mark.

Somliga vill att arkeologerna ska bevisa Bibelns sanningshalt andra är rädda för att arkeologin ska komma fram till en annan tolkning än vad den bibliska traditionen ger uttryck för. Samtidigt som en nyanserad tolkning av framgrävt material, som kan knytas till de bibliska berättelserna eller till judiskt och kristet liv, ger oss en djupare förståelse av tidigare generationer som delat samma gudstro som vi. Arkeologin hjälper oss att förstå människor och platser som har eller haft betydelse för vår tradition.

En nödvändig gåva

Den första utgrävningen på Nebo ägde rum år 1933 och hade föregåtts av stor dramatik. Arkeologer vid Studium Biblicum Franciscanum ville inte endast få tillstånd att gräva på platsen, man ville införliva den med andra heliga platser som står under deras beskydd.

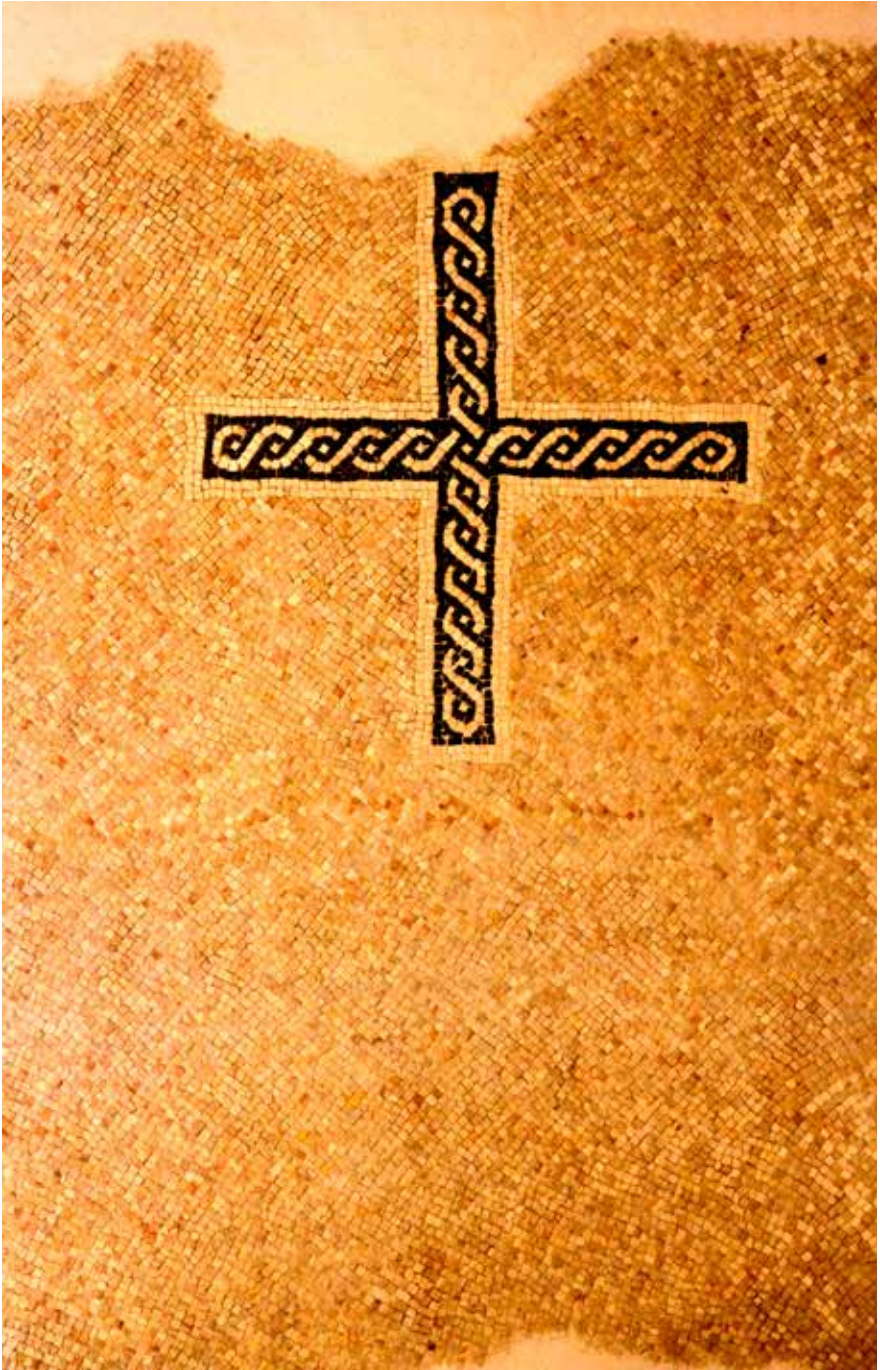
För att göra det behövde man köpa eller om det inte var möjligt arrendera platsen för evig tid. Vid denna tid var det omöjligt för utlänningar att köpa mark i Transjordanien. Lösningen fick bli att en trogen kristen i den närbelägna staden Madaba vid namn Salameh Shuwaihat köpte marken och "skänkte" den till Custody of the Holy Land broder Jerome Mihaic.

Redan vid de första utgrävningarna åren 1933, 1935 och 1937 fann man en basilika och ett stort klosterområde från byzantinsk tid, dock skulle det dröja till år 1963 innan den moderna restaureringen av kyrkan kunde börja. Restaureringen har skett pietetsfullt och på ett pedagogiskt åskådligt sätt.

Genom att låta de ursprungliga stenarna i yttermurarna ligga kvar och ovanpå dem lägga nya stenar av annan art framgår tydligt vad som är ursprungligt och vad som är påbyggt i gammal stil.

På samma sätt har man inne i kyrkan tydligt markerat vilket golv som är ursprungligt, vilka inventarier som är från äldre tid och vad som tillkommit senare. Hela projektet var färdigt år 2016 efter ett långt restaureringsprojekt. Efter mer än 50 år av utgrävningar på berget Nebo kunde franciskanerna även frilägga flera stora mosaikgolv.

Dessa mosaiker visade sig vara som att öppna ett arkiv med berättelser om klostrets historia, om livet på berget och om hur munkarna under de första århundraderna såg på världen. En annan värdefull detalj till den rika historisk-konstnärliga dokumentationen är att arkeologerna fann namnen de på åtta personer som skapat mosaikerna och som troligen inte endast arbetat i kyrkan utan även i hela den dal som går under namnet Mose dal.

Dopgraven med mosaikgolv.

Dopgraven

Klostret och kyrkorummet, som nu slutligen grävdes fram, dateras till 400-talet, samtidigt som arkeologerna hittat fragment från 300-talet.

Välbevarade mosaiker finns i hela klosteranläggningen. Särskilt fint och välbevarat är det mosaikgolv som omger dopgraven i det nordöstra baptisteriet.

Här finns en välbevarad traditionell dopgrav från denna tid. Genom de tre trappstegen på norrsidan gick dopkandidaten ner i vattnet för att efter dopet gå upp på de tre trappstegen på södra sidan. En bild för att dopkandidaten gick genom Jordans vatten i den treenige Gudens namn. Golvmosaikerna som den nydöpte gick på framställer paradiset och i ena hörnet finns ett kors omslingrat av en kopparorm, frälsningens tecken.

Metallskulpturen som vill påminna betraktaren om kopparormens och människans frälsning genom Jesu korsdöd.

Modern konst

Franciskanska munkar, som lever i ett modernt kloster, ansvarar idag för böneliv och närvaro på Nebo.

Vid ingången till dagens kloster står en metallskulptur i form av ett serpentinkors skapat av den italienske konstnären Giovanni Paolo Fantoni. Detta moderna konstverk ska påminna munkarna och besökarna om den kopparorm som Gud befalld Mose att tillverka och sätta upp som ett fälttecken så att de som såg på den blev räddade på samma sätt som Jesus spikades upp på ett kors till människornas räddning.

Ett 2000-årsminne

Vid ingången till klosterområdet står en 5,5 meter hög stensulptur som symboliserar kärlekens bok given till alla folk. Bokens titel och budskap, "Gud är kärlek" (1 Joh 4:8), är skrivet på arabiska, latin och grekiska. På skulpturens sidor kan man se frälsningsberättelsen som slutar högst upp med Jesus lidande på korset. När påven Johannes Paulus II besökte Nebo den 20 mars 2000, tillägnades konstverket honom och ett meddelande högs i på latin UNUS DEUS, PATER OMNIUM, SUPER OMNES", dvs en är Gud och allas fader, han som står över allting" (Efesierbrevet 4:6). ■

*Text och foto: Jan-Olof Aggedal,
Lund*

Palestinsk kulturfestival i Uppsala

Fredagen den 8 maj öppnar portarna för Palestinsk kulturfestival 2020 i Uppsala. Det är Act Svenska kyrkan som tillsammans med Uppsala Missionskyrka, Dar al Kalimas vänner, Kairos Palestina – Sverige med flera inbjuder kulturarbetare och samarbetspartners från Palestina till den tre dagar långa kulturfestivalen. Själva kulturfestivalen äger rum i Missionskyrkans lokaler centralt belägna på Sankt Olofsgatan i Uppsala.

Mitri Raheb på plats

Fredagskvällen inleds med ett föredrag av Mitri Raheb - *Culture as Resistance*. Mitri Raheb är känd präst, författare till sexton böcker, initiativtagare och ledare för Diyar Consortium och grundare och ledare för Dar al Kalima University College of Arts and Culture, Betlehem, Palestina.

Mitri Raheb är också ordförande i den lokala skolkommittén för Den Gode Herdens svenska skola.

Fredagskvällen fortsätter med *Dandanat* (arabiska för intro till ett musikstycke) som är en musikfestival för palestinska och svenska band. Denna musikfestival kulminerar i fredagskvällens hyllningskonsert till livet, friheten och rättvisan.

Strax efter kl 21 åter vi tillsammans efter solens nedgång tillsammans, muslimer, kristna, människor av olika tro och livssyn. Det är Ramadan och måltidsgemenskapen kallas *Iftar*.

Sedan fortsätter musiken så länge de unga musikerna orkar.

Film-lördag

På lördagen den 9 maj får den palestinska konsten en framträdande plats liksom den palestinska kortfilmen.

Filmaren Saed Andoni, ansvarig för dokumentärfilmutbildningen på Dar Al Kalima University College of Arts and Culture, lotsar oss in i aktuell palestinsk kortfilm.

Konstnären Faten Nastas Mitwasi, Betlehem, föreläser om palestinsk konst och presenterar foton från Karimeh Abbud Award, en fotopristävling till minnet av den första palestinska kvinnliga fotografen. Flera palestinska konstnärer från Jerusalem, Betlehem och Sverige är närvarande och presenterar sina verk.

Paneldebatt om Nakba

På söndagen den 10 maj predikar Mitri Raheb i Missionskyrkans gudstjänst.

Den palestinska kulturfestivalen avslutas på eftermiddagen med ett samtal om *Nakba – on the Importance of Memory in the Struggle for Freedom and Peace*.

Ett samtal förs på engelska mellan Palmepristagaren Mitri Raheb och Palmestipendiaten, den svensk judiske journalisten och författaren Bernt Hermele, aktuell med Överlevandepodden och nu senast Nakbapodden.

Samtalsledare är Anna Karin Hammar, ledamot av Olof Palmes Minnesfond.

Den nya styrelsen för Jerusalemsföreningen

Svenska Jerusalemsföreningens årsmöte hölls söndagen den 19 januari i Hedvig Eleonora församlingshem i Stockholm. Dit har årsmötet varit förlagt i flera decennier, då den tidigare kyrkoherden där, Erik W Albertson, var föreningens direktor. Han var också redaktör för tidskriften.

I år hölls föredraget av Karin Roxman, svensk generalkonsul i Jerusalem 1994-1999. Hon talade om "Sverige i Jerusalem", och utgick från sin nyutkomna bok med samma namn. Boken recenserades i förra numret av denna tidskrift. Sedvanliga årsmötesförhandlingar ägde rum.

Den nya styrelsen består nu av från vänster Göran Rask (kassaförvaltare), Monica Lövestam Adrian, Stig Norin (vice ordförande), Jan-Olof Johansson, ordförande, Carin Gardebring, Kjell Jonasson, Gudrun Norrfjärd, Jonas Agestam, Anna Hjärml (sekreterare). På bilden saknas David Wass.

*Vid årsmötet berättade Margareta Järnefors (se artikel på sid 4-8) kort om sin tid i Jerusalem.
Foto: LM Adrian.*

Sverige i Jerusalem. Dröm och verklighet.

I förordet till boken med denna titel, författad av Karin Roxman, tidigare svensk generalkonsul i Jerusalem, skriver Jerusalemsföreningens ordförande Jan-Olof Johansson:

För svenskar kom drömmen om Jerusalem att mest bestå av längtan till det himmelska Jerusalem tills bättre resmöjligheter och missionsiver väckte längtan till den jordiska staden, om än med himmelsk glans.

Om längtans uppfyllelse men också om besvikelser hos svenska Jerusalemsfarare får vi här berättat, samtidigt som deras färder till staden och vistelse där sätts in i både det lokala och det storpolitiska spel som den mytomspunna staden utsattes för under det närmsta seklet före den israeliska statens tillblivelse 1948 och Jerusalems delning.

Förra svenska generalkonsuln i Jerusalem Karin Roxman höll föredrag vid årsmötet om Sverige i Jerusalem.

Boken presenterades av författaren på Svenska Jerusalemsföreningens årshögtid i januari i år. Alla böcker som fanns tillgängliga då tog slut varför förlaget också här erbjuder läsare av denna tidskrift boken till reducerat pris 220 kr (ordinarie ca pris 290 kr).

Gör så här: Gå in på www.bokverket.com/order.html och skriv "Jerusalemsföreningen" i fältet Upplysningar.

Gåvor till Svenska Jerusalemsföreningen

Gåvor från september 2019 till och med januari 2020

Jämfört med motsvarande period 2018/2019

	31/1 2020	31/1 2019
Medlemsgåvor	36 200	36 500
Faddergåvor	112 570	119 995
Gåvor till skolan	215 890	271 748
Skolan, minnesgåvor	115 073	15 496
Skolan, födelsegåvor	16 850	16 100
Testamentsmedel	0	0
Gåvor till sjukhuset	2 300	800
Övriga gåvor	23 000	20 000
Kollekter	1 348 602	1 336 553
Summa:	1 870 485	1 817 192

MINNE

Bengt Åblad, Göran Åberg, Margareta Liebisch, Lars Hartman, Ulla Ekesbo, Sigbrit Fors, Gittan Larsson, Anna-Lisa Paulsson, Gustaf Lithberg, Carl-Arne Carlsson, Kjell-Ove Nilsson, Astrid Andersson, Sr Ingrid Thorén UFS, Olof Hartung.

FÖDELSEDAG

Matilda Fors, Lars Aldén, Ulla Brohed, Majvor Dahlman, Ann-Britt Boman, Signe Svensson, Staffan Örnescans, Lars Hollsten, Gunnar Weman, Ulrika Widmark, Carina Remgren, Per Erik Åbom, Ingrid Stenbäck, Lennart Ljungkvist.

Viktig information till gåvogivare:

Vill du ha gåvobevis med e-post?

Vi är tacksamma att så många sänder in gåvor för uppvaktning vid högtidsdagar, och i stället för blommor vid dödsfall! Vid dessa tillfällen postar vi ett gåvobevis med tack för gåvan.

För att kunna ge en bättre och snabbare service, när papperspost tar allt längre tid, och samtidigt spara utgifter för porto, kuvert och förtryckta gåvoblanketter, kan vi även sända gåvobevis i pdf-format med e-post antingen till dig som givare eller till berörda personer.

Om du vill att vi sänder gåvobevis med e-post i stället för papperspost:

Skriv till sydvind@gmail.com och uppge till vilken e-postadress gåvobeviset ska sändas! Vi har förtryckta gåvobevis men du kan också själv formulera en kort hälsning som vi lägger till, och du får en färdig pdf att själv skriva ut, eller vi sänder den med e-post till den adress du önskar. Skriv vad gåvan avser och vem/vilka som är givare.

Obs att detta bara är ett erbjudande till den som vill – naturligtvis skickar vi gärna ut gåvobevis även med vanlig post i fortsättningen! Låt oss också veta om ni vill att vi bifogar ett nummer av tidskriften till mottagaren!

Vill din församling/grupp få information om Den Gode Herdens skola i Betlehem?

Under 2020 är följande personer från Svenska Jerusalemsföreningen beredda att, i mån av tid och möjlighet, besöka församlingar och grupper i Svenska kyrkan eller andra intresserade för att berätta om Den Gode Herdens skola samt om de kristnas situation i Mellanöstern.

De som står till förfogande är: biskop emeritus Jan-Olof Johansson i Växjö, SJF:s ordförande; professor emeritus Stig Norin i Uppsala och SJF:s vice ordförande; Anna Hjälms, SJF:s sekreterare och för närvarande handläggare på Kyrkokansliet i Uppsala samt tidigare utsänd av Svenska kyrkan till Kyrkornas Världsråd i Jerusalem, bor i Umeå; Kjell Jonasson, ledamot i SJF:s styrelse och tidigare utsänd av Svenska kyrkan till den lutherska kyrkan i Jerusalem och då SJF:s representant i Det Heliga Landet, bor i Sollentuna; Göran Rask, SJF:s skattmästare och tidigare Svenska kyrkans Regionsekreterare för Mellanöstern, bor i Alingsås; ordföranden i lundakretsen komminister Kristina Lindström, Lund samt Lars Micael Adrian denna tidskrifts redaktör och boende i Lund.

Enklast är om kallelserna går till de personer som bor geografiskt nära. Ersättning för föredraget kan vara en frivillig gåva som skickas direkt till SJF Bg 401-3330, samt reseersättning direkt till talaren för tåg/buss eller bil - 1.85 kr/km. Lokalen behöver ha en PP-projektor med duk för att visa en femminuters film om Den Gode Herdens skola.

Kontaktuppgifter:

Jan-Olof Johanssonjano.johans@gmail.com
Stig Norin stig@norin.in
Anna Hjälms hjalm.anna@gmail.com
Kjell Jonasson kjell.jonasson47@gmail.com
Göran Rask goran.rask@gmail.com
Kristina Lindström kristina.lindstrom@comhem.se
Lars Micael Adrian modgun@telia.com

Vill Du bli fadder till en av klasserna vid Den Gode Herdens skola i Betlehem?

Det kan du bli genom att bli regelbunden understödare av skolan.

Så här går det till: Du ger ett belopp till skolans verksamhet en gång i månaden eller i kvartalet eller så ofta det passar dig. Beloppets storlek avgör du själv.

Pengarna går inte direkt till eleverna utan till skolans verksamhet. Du får uppgift om vilken klass du är fadder för och du kommer att få brev från klassen någon gång i terminen och kan själv skriva till den.

Fyll i talongen nedan och skicka den till Ulla-Stina Rask (adress se sista sidan). Hon kommer då att ta kontakt med dig och ge dig mer information.

Ja, jag vill bli fadder:

Namn

Adress

Tel..... E-post.....

POSTTIDNING B
BEGRÄNSAD
EFTERSÄNDNING

Vid definitiv eftersändning åter-
sänds försändelsen med nya adres-
sen på framsidan (ej adressidan).

Adressändringar och retur till
Ulla-Stina Rask
Arrendegatan 16
441 56 Alingsås.

Glöm inte att meddela ny adress när ni flyttar!

Adresser i Det Heliga Landet

Vår skola i Betlehem har adressen: The Good Shepherd's Swedish School,
P.O.B. 64, Betlehem, via Israel. Tel och fax Betlehem 00 972-2-2742204.

Sjukhusets namn och adress är: Hussein bin Talal's Hospital, P.O.B. 67,
Betlehem, via Israel.

E-post till skolan: gsss@p-ol.com

Föreningens representant i Det Heliga Landet är Solveig Hanna:

Solveig Hanna, mobiltel: +972 537 68 90 10, bostad i Jerusalem: +972 2 6717981.

E-postadress: Solveighanna@gmail.com

Adresser i Sverige

Jersualemsföreningens hemsida: www.jerusalemforeningen.se

Ansvarig utgivare: Jan-Olof Johansson (ordf) Klostergatan 11 B, 352 31 Växjö,
mobil 070-541 58 57, e-post: jano.johans@gmail.com

Sekreterare Anna Hjälml, Norra Majorsg 21, 903 45 Umeå, tel 0725-05 27 98,
e-post: hjalm.anna@gmail.com

Redaktör för tidskriften: Lars Micael Adrian, Stora Tvärgatan 35,
223 52 Lund, tel 0727-43 82 41, e-post: modgun@telia.com

**Ansvarig för fadderbarnsverksamhet, gåvoredovisning, adressregister och
utskick av gåvoblanketter:** Ulla-Stina Rask. Arrendegatan 16,
441 56 Alingsås, mobil: 070-656 34 67, e-post: sydvind@gmail.com

Lundakretsen:

Kristina Lindström, Nyckelkroken 15, 226 47 Lund, tel 070-213 66 07,
e-post: kristina.lindstrom@comhem.se

Årsavgiften, som ger rättighet att få tidskriften är minst 150 kr.

Engångsbelopp 3 000 kr.

Plusgiro 20 69 - 3 • Bankgiro 401-3330 • Swish 123-218 27 23

ISSN 0346-2307